

XXIII Premi literari “Vila del Pla”

Obres guardonades

Agost de 2020
Ajuntament del Pla de Santa Maria

***

XXIII Premi literari “Vila del Pla”

Narració

Categoria A - Nens i nenes de 3r i 4t de Primària

Accèssit

Els herois de veritat

Marouane Lyemlahi

(El Pla de Santa Maria)

Hola, em dic Nil i tinc 9 anys, parlaré de la meva mare, que és metgessa i ara que ho estic escrivint la trobo a faltar, perquè ella es una dels centenars de metges els que ara estan lluitant contra aquest virus.

Ella es passa la majoria del temps al hospital i quan acaba, no ve a casa sinó que va a un hotel perquè té por de passar-nos el virus a mi i a la meva germana. No vol córrer cap risc amb la nostra vida. Jo estic orgullós d'ella i dels seus amics, els metges i els infermers perquè ells són uns herois de veritat que lluiten contra aquest virus, i que posen la seva vida en perill per a salvar la vida dels altres, cada dia parlo amb ella per telèfon per dir-li que l'estimo i la trobo a faltar.

Desitjo que arribi a casa aviat, per això demano a la gent que segueixin les mesures de seguretat i es quedin a casa, que surtin només si és per a una cosa important. I el treball per poder guanyar al Coronavirus, que arribi a tota la gent que treballen a l'hospital i a casa. I que tornem a la nostra vida normal, que els nens tornem a l'Escola.

***

XXIII Premi literari “Vila del Pla”

Narració

Categoria A - Nens i nenes de 3r i 4t de Primària

Premi

L’Alícia salva el bosc

Marina Griñó Anglés

(El Pla de Santa Maria)

Hi havia una vegada, un bosc profund ple d'arbres i animals. En un vell arbre gegantí hi vivien moltes espècies d'animals. Com coales, papallones, preciosos ocells i molts més. Els animals, hi vivien feliços, amb pau i harmonia, tenien aliments i un riu a la voreta per veure aigua. Al riu hi nedaven tranquil·lament peixos de tots els colors i les granotes cantaven alegrement. Les algues tremolaven amb l'aigua i allà tots eren feliços.

Fins que un dia, els animals van sentir que algú s'apropava pel bosc. Pensaven que eren uns excursionistes o gent que collia bolets, però eren uns homes amb grues i màquines per tallar arbres. Van començar a tallar arbres i més arbres i els animals estaven molt espantats.

Un dia, l'Alicia, la filla del Josep, el cap dels llenyataires, la va acompanyar al treball i es va endinsar en el bosc perseguint una papallona de color rosa molt bonica. Va començar a caminar i caminar i es va perdre. Quan es va fer fosc es va quedar adormida a la soca del vell arbre i una conilleta molt bufona i velleta, la va veure i es va posar a dormir al seu costat per fer-li companyia i que no es sentís tan sola.

El llenyataire la va anar a buscar desesperat al riu, als arbres més petits i a la muntanya i no sabia on buscar-la fins que va veure un arbre tant gran que gairebé tocava els núvols i va pensar que potser l'Alicia era allà, així que s'hi va acostar i, quan la va trobar jugant amb la conilleta, va quedar meravellat per tot el que veia.

Era tant bonic!!!

L'Alicia quan va veure el seu pare va arrencar a córrer cap a ell, es va tirar al seu coll, el va abraçar molt fort i el va acompanyar a un tronc que era com una cadira. Asseguts, li va explicar tot el que havia vist i després de ensenyar-li totes les meravelles del bosc li va demanar que com que eren tant importants no els tallés i deixés viure els animals en aquell lloc.

El Josep ho va entendre, va retirar les màquines, replantar tots els arbres que havia tallat i va crear un refugi d'animals i plantes.

L'Alicia va adoptar la conilleta i va decidir cuidar-la perquè era molt velleta i li va posar el nom de Margarita perquè era blanca com la neu i a la primavera en creixerien moltes més al bosc.

***

XXIII Premi literari “Vila del Pla”

Narració

Categoria B - Nens i nenes de 5è i 6è de Primària

Accèssit

La jaqueta voladora

Manel Rossell Martínez

(El Pla de Santa Maria)

Fa molt i molt de temps, al Pla De Santa Maria, hi havia un nen petit que es deia Biel. El Biel tenia una jaqueta negra nova de trinca amb cremalleres de color blau neó i amb caputxa. El Biel se l'estimava molt, aquella jaqueta. L'endemà, els seus pares li van dir que s'havia de quedar al menjador de l'escola. El Biel va dir que sí. Quan va acabar de menjar, el Biel i els seus amics van anar a jugar a futbol. Com que feia molta calor, el Biel es va treure la jaqueta. Quan va acabar de dinar, el Biel va anar a buscar la jaqueta però ja no hi era.

Els amics del Biel, el Pol i el Jaume, el van ajudar a buscar la jaqueta.

- Què pot haver passat?- Va dir el Biel.
- Potser l'ha pres algú.- Va dir el Pol.
- Potser ha marxat a fer un volt perquè la jaqueta és màgica i sap volar.- Va acabar dient el Jaume.
- La màgia no existeix!- Va dir el Pol.
- Jaume, el que has dit és impossible que sigui veritat.- Va dir finalment el Biel.

El dia següent, el Biel, el Pol i el Jaume es van trobar la jaqueta a dalt de l'arbre principal del pati. Van tornar a discutir sobre la teoria de que la jaqueta sigui una jaqueta voladora i màgica. Sabien que era impossible pujar a un arbre en plena escola i, per això, ho van deixar córrer per aquell dia.

L'endemà, la jaqueta ja no hi era a l'arbre. Però quan ja la donaven per perduda, a la finestra de la classe de tercer curs, van cridar:

- Biel, tenim la teva jaqueta!- Van cridar tots.
- Visca!- Van cridar els tres amics.

Quan se la va posar, el Biel, va començar a flotar.

- Ah! Ja us havia dit que la jaqueta era màgica!- Va dir el Jaume en un to victoriós.
- Felicitats per tenir la raó, però com ajudem al Biel?- Va dir el Pol.

Es van passar dues hores discutint fins que el Biel va marxar volant amb la jaqueta.

Se'l veia desaparèixer en l'horitzó.

- Què està passant?!- Va començar a cridar el Biel.- Baixeu-me d'aquí!

Evidentment ningú el podia sentir excepte...

- No et preocupis ho tinc tot controlat!- Va dir una veu.
- Qui ha sigut el que ha parlat?!- Va exclamar el Biel.
- Biel, mira a baix i em veuràs.- Va dir la veu.

El Biel va baixar el cap i va veure que la jaqueta tenia ulls i boca.

- Aaaaaaaaah!- Va cridar el Biel.- Tens cara!
- Vinga, tornem a casa.- Va dir la jaqueta.

Van estar xerrant una bona estona i es van fer molt amics.

Quan van arribar a casa el Biel no volia que la jaqueta marxés i la jaqueta tampoc volia marxar. Al final la van batejar amb el nom de *Jaqui*.

Van ser feliços i van tenir moltes aventures.

***

XXIII Premi literari “Vila del Pla”

Narració

Categoria B - Nens i nenes de 5è i 6è de Primària

Premi

La nostra responsabilitat

Bassma Lyemlahi

(El Pla de Santa Maria)

Hi havia un vegada, una nena que es deia Luna. Un dia ella i els seus amics van decidir d'anar a fer un pícnic de menjar i van portar-ho tot amb el seu embolcall. Van passar un meravellós dia al costat d'un llac. Després van tornar a casa, sense recollir res, deixant tots els embolcalls al terra.

De camí a casa, van notar que algú els seguia, espantats van girar el cap i van trobar una cosa molt estranya, era una criatura exòtica: Cabells blau cel, ulls petits, boca rodoneta i el cos sencer de color blau marí amb taques blaves fortes. Si t'hi apropaves et veies reflectit. Mentre ells estaven espantats ella tranquil·lament va dir:

- No tingueu por. Podeu venir amb mi?

I van respondre:

- Mmm... Sí, clar...
- Seguiu-me!!

Els va dur al fons marí, però tot era ple de plàstic, embolcalls i llaunes deixats per les persones que venien a passar un bon dia, com ells mateixos havien fet feia uns minuts... Els va explicar que per culpa d'aquest error, que pot semblar innocent, morien un gran nombre de peixos i els va informar de més dades que ells no sabien, com per exemple que un tros de cartró tardava molts anys en descompondre's i una llauna d'alumini encara més. Els nois no s'esperaven que per aquest petit acte perjudicaven tant la natura. I el problema és que cada dia, la gent tira tones de deixalles al món sense comptar els fums i gasos que deixen anar les fàbriques i indústries i això provoca un dany al planeta i a la vida en general. Per aquest motiu ells mateixos van decidir canviar les seves costums, per exemple, quan vagin d'excursió, a més de portar paper d'alumini ho canviarien per un taper, utilitzarien una bossa de tela, el suc el farien a casa sense necessitat de comprar-lo fet i el posarien en una ampolla de vidre, no tirarien el menjar i les restes les convertarien en matèria orgànica i reciclarien...

Això només són unes poques idees per canviar el seu camí. Van decidir fer una campanya a l'Escola per avisar a la gent dels resultats dels seus actes cara a la natura perquè aquesta vida no és només nostra sinó que vindran

noves generacions i també tenen el mateix dret que nosaltres a tenir una vida neta i pura.

***

XXIII Premi literari “Vila del Pla”

Narració

Categoria C

Nois i noies d'ESO

El misteri de la planella

Víctor Moreno Oller

(Barcelona)

Hola! Soc en Víctor. Tinc tretze anys i tinc un germà petit de 8 anys que es diu Edu, al que avui mateix se li ha caigut una dent. Està tot el dia molt pesat imaginant què li durà aquesta nit el Ratolí Pérez. A ell li agradaria que li portés o les boles de Drac o el llibre de Mark Dvoretzky. El meu germà és una mica raret. Jo mai demanaria un llibre. Odio llegir. He de dir que ell també però li encanten els escacs, i el llibre que li agradaria que li portés el ratolí és d'escacs. Jo no tinc ni idea de qui és aquest Dvoretzky. El meu germà parla sempre d'escaquistes amb noms russos, hongaresos, polonesos... que ningú coneix. Ell per internet juga a escacs. Moltes vegades el veig estudiant partides que jo no entenc, esbrina moltes coses d'escaquistes famosos, que després per descomptat ens explica profusament. No sé d'on li ha sortit aquesta afició ja que moltes hores al dia s'entreté amb el seu tauler real, i per desgracia meva, també amb el virtual.

De vegades, com dic, encara rai que s'entreté al menjador amb el tauler i alguns apunts que té, perquè així jo puc estar tranquil jugant a l'ordinador i no em calenta el cap perquè de vegades és molt pesat i no para de parlar. I quan s'avorreix em ve a molestar, fent-me bromes fins que em fa enrabiari, i així comencen les nostres baralles. Tot comença amb una broma i acaba en bronca, fins que la nostra mare des de la cuina fa un crit per tal que parem, o ve a intentar fer de medidora en una baralla de galls que no li paren atenció. Al final la nostra mare ens acaba separant, em treu a mi de l'ordinador i li cedeix el torn a l'Edu per tal de calmar-lo, i acabo sent el perjudicat, pel fet de ser el més gran, i enrabiats, mentre l'Edu surt victoriós connectant-se a l'ordinador a les seves partides d'escacs. La nostra mare a més es posa de part seva dient que almenys ell fa quelcom d'útil i que jo perdo el temps jugant als meus jocs de batalla amb els meus amics en línia. Sempre surt perdent el germà gran.

Avui l'Edu està tan emocionat que ja vol anar-se'n a dormir, i només són les 9. I és clar, com dormim junts a la mateixa habitació m'obliguen a anar-me'n a dormir a la mateixa hora que ell perquè sinó el desperto a l'entrar a l'habitació ja que té el son molt lleuger, i acabo de nou sent el perjudicat anant-me a dormir aviat per donar voltes desesperat al llit durant hores sense gens de son. A més l'Edu s'aixeca molt aviat i em desperta. De vegades estic molt fart d'ell.

Però aquesta nit l'Edu està intranquil, de forma inusual. Ell acostuma a adormir-se ràpidament, com un tronc. Però està neguitós. Jo pensava que era per la visita del Ratolinet Pérez, i sí, però es veu que li està donant voltes a una posició d'escacs que durant el dia no ha pogut resoldre. Quan m'ho ha explicat m'he quedat esbalaït. L'Edu no podia dormir per una posició al tauler. Per a mi era quelcom surrealista. El meu germà és molt raret. A mi, que ni els exàmens em treuen la son. No m'agrada estudiar i a més no em preocupo massa. I l'Edu és encara pitjor que jo en els estudis. La mare ha d'anar-li al darrere tot el dia i discutint, més que amb mi, quan l'Edu ha d'estudiar. I ara li treu la son una posició! Déu meu! I el pitjor és que m'ho explica fil per randa i ni

m'interessa, ni entenc el que diu. A veure si per fi els nervis i el cansament el deixen noquejat i s'adorm d'una punyetera vegada.

A la fi, l'Edu es va adormir i la resta de la nit va transcórrer en silenci, encara que jo, desesperat, vaig estar molta estona donant voltes al meu llit, sense son, fins que també em vaig quedar adormit. Però el malson es va reprendre quan l'Edu es va despertar cridant.

-Desperta't Víctor, segur que ja són les 8!

Però no eren les 8, eren les 7. Així que em vaig donar de nou mitja volta.

L'Edu em va demanar que obrís el llum, però vaig fer veure que no el sentia. Jo estava fet pols i amb son. L'Edu no es posa en peu fins que jo encenc el llum de la nostra habitació perquè té por als àliens. Segons ell, una vegada quan es dirigia al menjador que estava obscur, se li va aparèixer un àlien. Jurat per ell. Clar, era més petit, i aquesta bola la té ficada al cap i sempre em tinc que aixecar perquè no la lli i encendre el llum, i amb tot això i ell fent soroll i fent-me les primeres bromes del dia, clar està, em desvetllo. Però avui jo estava molt cansat i no vaig aixecar-me, i a l'instant l'Edu va cridar de forma ensordidora.

-Mare, pare, veniu! Ràpid! El ratolinet haurà passat!

Com jo no li vaig fer cas, va cridar als nostres pares que obrint també els ulls de cop, i corrent amb aspecte somnolent van treure el cap obrint la porta i la llum de la nostra habitació, perquè com el pesat del meu germà té por als àliens, ell no baixa a les fosques del seu llit, cal encendre el llum, per si un àlien aparegués. Ja estant els nostres pares a l'habitació i il·luminant l'estança, l'Edu va botar del llit caminant a gran velocitat pel passadís en direcció al menjador i després d'una mirada impositiva de la meva mare, jo també em vaig aixecar i els seguí.

Com l'Edu és un cagueta, el dia anterior va deixar una nota al Ratolí Pérez a la porta del passadís que està entre la porta d'entrada i el menjador. Com deia, allà enganxada amb cinta adhesiva, va deixar la següent nota: "Amic Ratolí Pérez, per favor, deixa el meu regal darrera el meu coixí del sofà. Gràcies." Això és el que jo vaig llegir quan vaig veure la nota. I després es veu que va afegir: "No vull que es desperti el meu germà Edu si tu entres."

Quina barra! Si ell es qui em desperta. La veritat és que no va gosar a escriure que tenia por. El meu germà és així, un enredaire.

Quan el meu germà va creuar la porta del menjador, els seus ulls es van clavar al tauler d'escacs, tot i sabent que al costat oposat de l'estança, on es trobava el sofà, sota el seu coixí, estaria el regal del Ratolinet Pérez. Però l'Edu es va apropar al tauler i hi va fixar la mirada. Va mirar les peces i va agafar un paper que hi havia al costat del tauler.

Per la experiència que jo ja tinc, ja que algun cop li havia vist impresa alguna al meu germà, vaig saber que es tractava d'una tella d'escacs on hi figuraven una sèrie de moviments.

El meu germà es va quedar perplex i nosaltres expectants. Es va asseure a la taula del menjador on es trobava el tauler i que cada nit la nostra mare recol·locava. Però el tauler no estava com la meva mare l'havia deixat la nit anterior. S'havia iniciat una partida i les peces estaven posicionades. Per l'Edu estava clar que ningú de nosaltres havia deixat així el tauler perquè els nostres pares només sabien recol·locar les peces i quatre moviments que es podien fer amb elles, i jo no tenia ni idea de res. Solament em sonava el nom d'algunes peces: peó, rei i reina, que el meu germà em corregia i em deia dama, i la torre. També li havia sentit jugades com: e per d5, cavall f3, dama d6..., però no entenia res.

Amb quatre paraules comptades l'Edu ens va explicar que era la mateixa posició que ell havia desenvolupat el dia anterior però amb les jugades una mica més avançades, i que el Ratolí Pérez havia deixat una planella on es trobava la resta de la partida i en el seu revers una firma, Ratolí Pérez. Tot un misteri.

Sense cap intenció de dur la vista cap al sofà, l'Edu es va obstinar en aquells instants a desenvolupar al tauler les jugades que estaven escrites a la planella. I per això havia jo matinat! Per ni tan sols obrir els regals! Que la veritat tampoc m'importava gran cosa, però hagués estat més interessant que esperar a que l'Edu acabés amb la seva partideta.

Ja cansat d'esperar, encara que la nostra mare m'amenaçava amb un mirada punyent per a que aguantés una mica més, ja que veia a l'Edu tan concentrat, ja cansat d'esperar, vaig cridar:

-Edu, què no penses mirar els regals? Estem farts d'esperar!

-Vinga Edu!

Però em va ignorar. I ja fart em vaig asseure al sofà. Anava a encendre la tele, però la mirada de la nostra mare em va travessar, i em vaig aposentar millor al sofà. En tindria per estona.

Aquella planella seguia captant tota l'atenció del meu germà i els seus ulls tan sols estaven fixos en el tauler. Movia les peces d'ambdós colors, menjava peces adversàries. Ell havia començat la partida, segons va dir, amb blanques. Després d'estones d'anàlisi, de sobte la seva mà movia a gran velocitat les peces, capturava, li capturaven, pensava, tornava a calcular posicions... Mentrestant, els pares observaven i restaven també perplexos per l'aparició de la misteriosa planella i l'entusiasme del seu fill. Fins que de sobte va arribar l'escac i mat.

-Escac i mat!

-Per fi! Vaig exclamar jo amb totes les meves ànsies.

-Edu, però si sabem que tu has escrit aquesta planella. Deixa't de romanços.

L'Edu ens va mostrar la planella i no era la seva lletra.

-Ara em diràs que el Ratolí Pérez sap jugar a escacs.

A l'Edu encara no li havíem explicat que el Ratolí Pérez no existia i els meus pares no anaven a explicar-li ara, encara que a mi va estar a punt d'escapar-se'm.

-Edu, no ens prenguis el pèl, vaig exclamar.

Però la veritat és que quelcom no quadrava. Primer la lletra. I els ulls de l'Edu. Jo soc el seu germà i noto quan fingeix o menteix. Però aquella inquietud, perplexitat i entusiasme de veure la posició deixada al taulell i a la planella, i la sorpresa que els seus ulls van reflectir en veure-la firmada, i la seva celeritat i ànsia en reproduir la partida delataven que ell no l'havia escrit.

-Mare, el Ratolí Pérez ha jugat una immortal! És bestial!

Es veu que se li diu immortal a una partida memorable que ha fet o pot fer història.

-Et semblarà a tu que és una immortal. Tu què deus saber, vaig replicar.

-Que no. Que és increïble.

-Però que bé juga el Ratolí Pérez!, va reflexionar l'Edu.

Era tot plegat surrealista. El meu germà és raret, però aquesta situació ho era encara més.

Cada cop els tres, els meus pares i jo, estàvem més atònits, ens miràvem amb cares dubitatives.

No compreníem res. Primer la posició al taulell, i segon, com va poder anar a parar allà aquella planella i resultar ser una partida inèdita i tan brillant, encara que es clar, ens assaltaven els dubtes perquè això últim era opinió de l'Edu, i considerant el fet que encara creia en àliens, no era de molt fiar. Però la situació tenia un halo de misteri. O l'Edu era el millor farsant del món o quelcom de "màgic" havia succeït.

Després de tot plegat, l'Edu tot content, amb una alegria desbordada, aquest cop sí, es va dirigir cap al sofà, va mirar rere el coixí i va veure dos paquets. Va agafar el paquet que sabia que era el llibre d'escacs que ell havia demanat i que els meus pares havien comprat. El va obrir amb gran impaciència i va veure un llibre que ell no havia demanat i que els meus pares no havien comprat. A l'Edu no li va importar perquè era igualment

d'escacs i això li era suficient. Els meus pares, i jo ho havia vist amb els meus propis ulls doncs estava present, havien comprat, empaquetat i deixat rere el coixí de l'Edu un llibre de finals de Dvoretsky, que el meu germà havia demanat, però l'Edu ens va descobrir, sota el mateix paper de regal amb el qual la nostra mare havia embolicat el llibre, un exemplar d'un tal Hellsten per al mig joc, i una nota que deia: "Estimat, Edu. Et convé millorar la teva comprensió al mig joc. Amb aquest llibre milloraràs molt. És el llibre que ara necessites. Gaudeix-ne! Ratolí Pérez."

Cada cop estàvem més en xoc. L'Edu, es clar, ho veia natural. Era el Ratolí Pérez. Però nosaltres flipàvem. Estàvem atònits.

L'Edu ja no va desempaquetar l'altre regal. Les paraules del Ratolí Pérez el van animar i corrent es va dirigir amb el seu nou llibre d'escacs cap al tauler.

Jo, atònit i encantat que el meu germà es quedés al menjador practicant o estudiant, no sé com es diu, vaig anar també corrent a la meva habitació agenciant-me l'ordinador i ràpidament em vaig disposar a jugar en línia de bon matí amb alguns dels meus amics que ja estaven connectats. I els nostres pares, també al·lucïnats i sense pronunciar paraula, es van dirigir a la cuina a preparar els esmorzars.

***

XXIII Premi literari “Vila del Pla”

Narració

Categoria D

Majors de 16 anys

Falses aparences

Joan Rusalleda Massó

(Malgrat de Mar)

Quan es posà davant del mirall li va semblar que tenia més arrugues que mai, que estava "caducada", que segurament cap home la trobaria atractiva. Per un instant va pensar que potser millor trucar a en Miquel i cancel·lar el sopar, que ja quedarien un altre dia.

Malgrat tot, i després d'uns segons en els que es repassà tots els racons de la cara, es va posar una discreta ombra d'ulls i una mica de coloret, tot intentant dissimular el pas dels anys. Amoïnada, es digué a ella mateixa que ni les cremes ni les potingues feien miracles. Es pentinà amb cura mirant que cap arrel –traïdora– la fes més vella del que en realitat era.

Marta Caparrós, quaranta-set anys, un matrimoni fallit i un parell de relacions que no varen donar el resultat esperat, s'havia acostumat a viure sola, sense parella. Ben cert és que no necessitava cap home pel seu dia a dia, i després de tenir algun desengany pensava que ja estava bé com estava, tot i que, de tant en tant, trobava a faltar una carícia, algú amb qui parlar quan la jornada ja ho havia donat tot, i el sofà i el televisor eren un escenari òptim per a mirades de complicitat o per planejar un cap de setmana.

Avui, i perquè la vida és una suma d'atzars i fortuna, havia quedat amb en Miquel, un home tres anys més gran que ella i que també havia tingut algun fracàs emocional. Sí que és cert que ja havien pres un parell de cafès en anteriors cites, però quan ell la va convidar a sopar la Marta es sorprengué. Feia mil anys que ningú li havia dit per quedar un dissabte al vespre i, de cop i volta, aquell home amb qui havia xerrat per casualitat a la sortida del cine, ara l'havia engrescat per sortir i fer-la petar. Tímida per naturalesa, acceptà la sorprenent invitació, tot afegint que si després del sopar anaven a fer una copa, volia ser ella qui pagues el gin tònic. En Miquel, condescendent, somrigué i acceptà. Potser així –pensava ella– coneixeria una mica més a aquell home ben plantat, sempre acompanyat amb un toc de perfum d'aquests cars, dels que deixen una fragància fresca, agradable. Al cap i a la fi, les vegades que s'havien vist amb anterioritat havien parlat de tot i res, però potser avui, al voltant d'una taula, era l'ocasió per saber-ne una mica més l'un de l'altre.

***

Quan ell arribà a buscar-la, la Marta ja feia un parell de minuts que estava al portal de casa seva. Ell, galant, va baixar del cotxe i després d'un parell de petons de cortesia li obrí la porta de l'auto tot afegint un "*estàs guapissssssima*", que fou acceptat per ella amb un rialler "*tu també*". La vetllada començava amb bon peu.

El sopar fou agradable. Espontani i de bon tarannà, en Miquel va portar el pes de la conversa, barrejant anècdotes viscudes amb temes més irrellevants. També li va dir que estava una mica decebut en assumptes del cor; o no havia tingut sort o no havia encertat amb la dona adequada. Malgrat tot, lluny de parlar malament de qui havien

estat les seves parelles, guardava un respecte prudent, no parlant ni despotricant de les fallides relacions que portava a la motxilla.

També ella va obrir una mica els seus sentiments. Amb quaranta-set anys no volia històries d'un dia ni de temporada. Potser per això estava sola i sense gaires expectatives de refer la seva vida emocional. No és que es tanqués en banda —li aclarí— però era prou conscient que el calendari cada dia li venia una mica mes a contrapel, i començava a assumir que el seu futur estava escrit, doncs poc o res es refiava de trobar una parella amb qui compartir penes i alegries.

La vetllada estava sent agradable, regada amb un bon vi d'alta graduació que aviat va desinhibir una mica als dos comensals. Però quan de veritat en Miquel s'adonà que no estava acostumat a beure fou quan varen anar a un pub i es prengueren un gin-tònic cada un. Poc habituat a l'alcohol, l'home va notar que el cap se li enterbolia una mica, fruit d'haver ingerit i barrejat diferents mostos. Ell, que amb prou feines es prenia una cervesa de tant en tant, el consumit durant la nit li començava a passar factura.

– Ostres, em sembla que estic una mica marejat— li digué amb aire preocupat.

Ella somrigué, mirant-lo amb ulls còmplices.

– És que no estic acostumat a l'alcohol —afegí— i avui he begut més que en els darrers tres mesos junts.

Va acabar la frase fent un gest amb el cap, com simulant que estava mig piripi. Amb un somriure li assegurà que no estava borratxo i que per res del món volia donar la vetllada per acabada. Al costat d'ella —li repetí per enèsima vegada— es trobava bé, còmode i no tenia cap pressa per tornar a casa.

Mitja hora més tard la Marta va suposar que el vi i el gin-tònic li havien fet a en Miquel una mala jugada. No és que anés begut, que no hi anava, però es notava que no estava tot el lleuger que durant el vespre havia anat.

– Buff, no se si estic en condicions de portar-te a casa —incidí el galant—. No és que vagi passat de rosca, però sí que estic una mica espès, amb el cap tèrbol i si trobem un control de policia, segur que surto retratat del tot.

– No passa res. Jo tampoc acostumo a beure molt i, avui, no se si pels nervis o perquè estic bé al teu costat, he pres més del compte. Però jo estic bé, al menys per conduir sense cap ensurt. Si vols porto jo el cotxe —s'oferí Marta—. Et deixo a casa teva i jo agafo un taxi.

– Ni pensar-ho —la tallà ell de manera amable—. A aquesta hora no trobaries un taxi ni posant una espelma a *San Cristóbal*. Fem-ho fàcil. Agafa tu el meu cotxe. Em deixes a casa i tu te l'endús. Demà ja ens truquem i me'l tornes. Així et veig de nou.

Ella somrigué. Dubtà una mica i assentí.

Cinc minuts després, el vehicle arribava a casa d'en Miquel. Durant el trajecte, ell quedà mig adormit. Conscient com era de que la beguda li havia fet una mala jugada es disculpà. Un dia equivocat el té tothom. Ella li va fer una carícia a la galta, tot incidint en que no tenia per què justificar-se. En Miquel acostà els seus llavis als de Marta Un febril petó, dolç, breu, va posar fi a una encoratjadora vetllada que, tots dos, semblaven voler repetir.

– Demà al matí et truco –li repetí ella– i et tomo el cotxe.

A la guantera hi ha els papers, per si et paren –li aclarí ell–. També hi ha alguna targeta amb el número de casa meva. Si no t'agafo el mòbil, truca'm al fix.

Amb una aclucada d'ull s'acomiadà, tot tirant-li un petó. Ella li tornà la cortesia fent-li adeu amb la mà.

Quan va arribar a casa i després d'aparcar el cotxe, la Marta obrí la guantera del vehicle. Pensava agafar els papers i pujar-los al pis. Només faltaria que obrissin el vehicle i agafessin la documentació. De sobte observà a l'interior un petit estoig, d'aquests que es fan servir per joieria. Curiosa com era, l'obrí. Eren unes arracades. Malfià. Va seguir remenant pel prestatge i s'adonà que hi havia un altre estoig. Dintre hi lluïa un anell. Una suor freda li envoltà el cos. Remirà per dintre aquell espai tot adonant-se que una polsera estava en un racó de la guantera, dins una bosseta amb un llaç rosat.

–Fill de la gran puta!!! –va cridar–. Aquest cabró està casat!!! Es nota que aquestes són joies de la seva dona. Deuen ser de baratillo i les té tirades pel cotxe. La mare que el va parir. Si es que tots els homes són iguals.

Enrabiada, va buscar el mòbil dintre del seu bolso. Encara que estigués mig marejat, pensava dir-li quatre coses a aquest fill de puta Potser –va pensar– ni estava marejat ni res, però havia de tornar a casa a una hora que no aixequés sospites a la seva dona. La mare que el va parir. Aquest paio era un llop amb pell de xai, però a la Marta Caparrós no l'enganyava un poca-solta de pèl i cinc. Va buscar i marcar el número d'en Miquel. En els ulls es notava com de cabrejada estava. Potser fins i tot li ratllaria l'auto o li punxaria les quatre rodes.

El telèfon es connectà.

Fou aquí, quan ella reparà en un parell de targetes de visita que estaven tirades per dintre la guantera. Mentre esperava que l'altre respongués, va agafar una de les targes.

En ella es llegia:

MIQUEL CABRUJA LLEONART

REPRESENTANT DE BIJUTERIA I PEDRES SEMIPRECIOSES

A sota, el número de telèfon i l'adreça.

La veu d'en Miquel s'escoltà a l'altre banda de l'aparell preguntant si passava res. La Marta, amb la tarja en una mà i el mòbil a l'altra, va quedar un parell de segons bloquejada.

—... No... no... —respongué amb veu culpable—. Només volia dir-te que ja he aparcat. Tot controlat. Ahhh!!! I que demà l'esmorzar el pago jo.

Una llàgrima pueril va caure sobre una de les arracades que estaven en el seient, il·luminant l'interior del cotxe durant uns irrepetibles segons.

***

XXIII Premi literari “Vila del Pla”

Poesia

Categoria D

Majors de 16 anys

M’he quedat fet una locució!

Tirallonga de frases fetes

Oriol Solà i Prat

(Santa Margarida de Montbui)

Quan l'amor s'estronca... com s'encara?
Tot eren flors i violes fins ara...
No dius ni piu? S'ha acabat el joc?
Sí, n'hi ha per tirar el barret al foc.
No se't regira l'estómac, no?
Sempre havia estat al peu del canó,
sempre m'has tingut el cor robat...
però –a traïció– el pecat ha fet forat.
Jo que, amb tu, havia fet un vaitot...
quedem ara a la deriva! I fot.
No oblides que soc de carn i ossos...
Quins penques!; vaig veure els vostres cossos
junts a la sorra, sota el paraigua.
No soc dels qui s'ofega en poca aigua...
però allò ja passava de la ratlla!
Gota que vessa el got... Tot ho espatlla!
I pam!, embolica que fa fort.
Pel que veig, ell també ve de l'hort...
Li vas vendre garsa per perdiu?
Sí, m'has ben tocat el voraviu;
a mi m'ha caigut l'ànima als peus.
Soc sempre l'ase dels cops, ja ho veus.
Sé que és un os dur de rosegar,
però una gla fa un roure... I s'ha d'acabar.
Tu perds la xaveta... I jo la calma:
no vull ser pas qui aguanti l'espelma;
fa mala espina, el càrrec d'amant!
No facis orelles de marxant.
Nades bé entre dues aigües, tu,
però fer la llesca... no es fa a ningú!
Quin fart! N'hi ha per llogar-hi cadires;
deu ser que soc un pèl curt de mires...
i és que els dos m'heu fet beure a galet!
Ben bé entre l'espasa i la paret,
un desgavell que a tots ens esquitxa.
Perdo l'alè... però he de moure fitxa;
n'has fet un gra massa, amb els teus nyaps.
No tinc esponja al clatell, ja ho saps,
però se m'enaigüen els ulls... soc ruc!
Fart d'arrossegar-me com un cuc.
Quant temps has fet el paperot? Seny!,

que, qui molt abraça, poc estreny.
Tens cops amagats, és evident;
i mala peça al teler... imprudent!
Perdrà la xaveta, el teu amic?
A mi no se m'arronsa el melic.
Ha vingut amb les dents esmolades
tot i fer el desmenjat... Van mal dades?
Saps que no soc de la flamarada...
però juga amb foc, el teu camarada!
Però brams d'ase no pugen al cel.
Quin parell! No em prendreu més el pèl.
Tu, fent mutis... No et vols excusar?
Procuro fer el cor fort i encarar
aquest pet bufat i el seu espoli!
Perquè això passa de taca d'oli...
I ell? És del morro fort, gens amable.
La sap llarga... és de la pell del diable;
però el faré caure de l'escambell!
Si convé, m'hi deixaré la pell...
no estic per orgues, ara mateix.
Té el cap ple de pardals. I un bon feix!
Nerviosa, demanes l'alto el foc...
Tens pa a l'ull? Això no anava enlloc!
I ara arrufes el nas, mig molesta...
Soc conscient que us he esguerrat la festa.
Però al final se t'ha vist el llautó:
no cal que facis el ploricó!
T'he clissat... El llop muda les dents,
però no muda en canvi els pensaments,
i ara ja sé de quin peu calceu...
T'has cobert de glòria... i a quin preu!
Tot són excuses a correu.
Però ara, per sort, s'ha girat la truita...
Temia un pinyac per reblar el clau...
però ha agafat els trastets, el babau.
Sol i vern, s'estima més fugir;
morta la bèstia, mort el verí.
I ara et quedaràs amb les mans buides.
Massa poc! L'amor fuig, si no el cuides...
A ulls clucs, he decidit fer un foc nou;
en cos i ànima... Ja en tinc prou.

Mira't la part positiva, vida:
no caldrà que ens engeguis a dida.
Però has fet la patota! Quina imatge...
N'hauràs de buscar dos més... Bon viatge!
No hi ha més cera de la que crema;
i és tossut, qui a contracorrent rema.
La resta són trons. Canviem de via.
I sí, demà... serà un altre dia!